

efter følgende Periode undersøgt til Bunds —, faar vi det, jeg forleden kaldte en Røntgenfotografering af alt, der her er foregaaet, saa ser vi Skelettet, Benraden, de indre Dele af hele Kapitalismen, som den den Gang virkede; og det er ikke ligeegyldigt for Land og Folk, for det er det, vi lider under nu. Det er det, de 60 000 og mange flere lider under. Der er talt om Menneskejagt. Hvem er jaget ud? Det er vel først og fremmest Arbejderne. 60 000 danske Mennesker er jaget ud i Arbejdsløshed. Mange af dem kan intet faa at leve af og kan intet Arbejde faa. De lider under denne Svindel, hvori et Midtpunkt har været 11. Juli-Erklæringen og Misbrugen deraf, og saa maa vi ikke faa undersøgt til Bunds. Efter Talerne i September om, at alt skulde undersøges til Bunds, om fuld Offentliggørelse, gaar Bestræbelserne mere og mere ud paa at indskrænke det hele, hemmeligholde, nægte Finansudvalget Oplysninger, det forlanger om en Minister, fremkomne som Resultat af en Anordning af selve denne Ministers Kolleger i Regeringen. Jeg har aldrig set Mage dertil under parlamentariske Tilstande.

Jeg siger, at Udenrigsministeren maa alligevel ikke være nogen klog Mand. Hvorfor gik han ikke, da Forsvarsministeren havde holdt den omtalte Tale, ganske stille til Forsvarsministeren og sagde til ham: Det er meget smukt af Dem, at De taler saadan om mig, opfylder mig, det er meget smukt, men det er ikke klogt og ikke rigtigt; jeg er et almindeligt dødeligt Menneske, jeg er Kapitalist og Overklassemand som saa mange andre, jeg hylder den Moral og har fulgt den, som er almindelig i mine Kredse; jeg har spillet som alle andre, og De kan ikke stille mig i Mod sætning til Glückstadt og sige, at Glückstadts Fald er min Oprejsning, for jeg har — jeg siger Dem det ganske privat, De behøver ikke at sige det til nogen — spillet i Konsortium sammen med ham — jeg kunde tænke mig denne Samtale ført, lige før Hr. Cold første Gang blev præsenteret paa det Partimøde, hvor Venstres Medlemmer skulde lære den Mand at kende, der skulde være deres Udenrigsminister — jeg har været som alle andre, hverken værre eller bedre, min borgerlige Ære er ikke berørt — det har jeg ogsaa hævdet, at

Udenrigsministerens borgerlige Ære er ikke berørt —, vær nu saa venlig, ærede nye Partifælle, at sige til dem, de har Indfyldelse paa, at det vil være mig imod, jeg vilde finde det taktløst og smagløst, om man fortsatte i det Spor, som De velmenende er slaaet ind paa. Sørg for, at Deres Blade ikke, naar jeg bliver udnævnt, forgylder mig op. Det taaaler jeg ikke, det kan jeg ikke staa for. — Det vilde være taktfuldt og smagfuldt, om Udenrigsministeren havde talt saaledes — det er gaadefuldt, at en klog Mand finder sig i at blive opreklameret og forgyldt saadan, for han maa vide, at en skønne Dag drysser Forgyldningen af ham som elendigt Guld-papir. Hvorfor gjorde han det ikke? Ved ikke at gøre det viser han, at han ikke er nogen klog Mand. Men til Landets Udenrigsminister skulde man gerne have en klog Mand. Han viser, at han mangler Takt og Smag og for saa vidt passer i Ensemblet, men han pynter ikke i det, og det var jo, for at han skulde pynte, at de vilde have ham.

Dertil kommer den mærkværdige Ting — jeg tror ikke, der er set et Sidestykke dertil i noget Lands Parlament —, at en Minister faar sine Forhold kritiseret, som det her er sket, uden at denne Minister møder og forsvarer sig. Man siger, som man sagde i Gaar, at han er syg og sengeliggende. Han var her til Stede i Onsdags, for en Uge siden, da jeg under Behandlingen af et andet Ministeriums Budget drog hans Sag frem, uden at det blev paataalt af den højt ærede Formand. Men saa snart jeg nævnte Cold-Affæren, forlod den højtærede Udenrigsminister Salen i Stedet for at blive og tage en Debat op. Han var ikke syg om Torsdagen, jeg ved ikke, om han var syg om Fredagen, men Lørdag Aften deltog han i den snart berømte Oluf Hunger Banket, og han var i alt Fald i Gaar ikke mere syg, end at han, da Dagbladet „Politiken“, efter hvad det skriver, ringede ham op, selv kunde gaa til Telefonen og svare.

Jeg erindrer en Episode for ikke saa lang Tid siden, da det nu desværre afdøde Medlem Hr. Lillelund mødte til en vigtig Afstemning her i Tinget med Hovedet indbundet; enhver kunde se, at han var døds syg. Han mødte, fordi det var en vigtig Sag for hans Parti, der her skulde afgøres,